

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 8C/80/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114224424
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiana Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2016:2114224424.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava samosudkyňou JUDr. Bibianou Ťažiarovou právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO 36 613 843, proti žalovaným: 1. W. G., narodený XX. XX. XXXX, bytom L. XX/XX, H., toho času na neznámom mieste, zastúpený opatrovníkom: C. C. T., zamestnanec Okresného súdu Piešťany, 2. G. G., narodená XX. X. XXXX, bytom L. XX/XX, H., 3. Q. T., narodená XX. X. XXXX, bytom T. XX, H., o zaplatenie 7585,92 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd návrh zamietá.

II. Žalovaným v rade 1, v rade 2 a v rade 3 sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobca sa návrhom doručeným súdu dňa 24. 9. 2014 v spojení s upresnením na pojednávaní dňa 22. 3. 2016 domáha voči žalovaným v rade 1, v rade 2 a v rade 3 spoločne a nerozdielne zaplatenia sumy 7585,92 eur, úroku z omeškania 318,86 eur (za obdobie od 21. 10. 2012 do 3. 11. 2012), úroku z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 7585,92 eur od 4. 11. 2012 do zaplatenia a náhradu trov konania. Návrh odôvodnil tým, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 9. 2012 postúpil postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. Postupca uzatvoril dňa 18. 3. 2005 so žalovaným v rade 1 a v rade 2 zmluvu č. 283998228, na základe ktorej im poskytol peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Žalovaná v rade 3 prevzal na seba ručiteľský záväzok. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala sumu 11 962,49 eur, ktorá pozostávala z istiny 9727,16 eur, riadneho úroku 1378,82 eur, úroku z omeškania 811,66 eur a ostatného príslušenstva 44,85 eur. Úrok z omeškania 811,66 eur a ostatné príslušenstvo 44,85 eur si žalobca v konaní neuplatňuje. Podľa zmluvy poskytol postupca žalovaným úver vo výške 9958,18 eur, ktorý mal byť splácaný formou splátok po 140,48 eur vždy k 20. dňu v mesiaci. Žalobca si v konaní uplatňuje splátky úveru splatné od 20. 10. 2010 do 20. 3. 2015 v počte 54 a celkovej výške 7585,92 eur. Splátky pôvodne splatné od 20. 11. 2012 do 20. 3. 2015 sa stali splatnými dňa 3. 11. 2012 kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť. Žalobca si uplatňuje úrok z omeškania počnúc dňom splatnosti každej splátky úveru samostatne. Pri splátkach, ktorých splatnosť mala vzniknúť po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru dňa 3. 11. 2012 si žalobca uplatňuje úrok z omeškania od toho dňa.

Uznesením č. k. 8C/80/2015-78 zo dňa 18. 11. 2015 súd ustanovil žalovanému v rade 1 pre toto konanie opatrovníka na ochranu jeho práv.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalovanej v rade 3, oboznámením sa obsahom spisového materiálu najmä návrhom zo dňa 11. 9. 2014, zmluvou o splátkovom úvere č. 0283998228 zo dňa 18. 3. 2005, Dohodou o ručení zo dňa 18. 3. 2005, Všeobecnými obchodnými podmienkami, výzvou Slovenskej sporiteľne a.s. zo dňa 19. 6. 2009, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 15. 10. 2012, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 15. 10. 2012, Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 9. 2012, podaním žalovanej v rade 3 zo dňa 10. 5. 2015, podaním žalobcu zo dňa 19. 5. 2015, podaním žalobcu zo dňa 26. 1. 2016, keď pojednával v neprítomnosti opatrovníčka žalovaného v rade 1 a žalovanej v rade 2 v súlade s § 101 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku, oboznámením sa s predloženými listinnými dokladmi ako aj celým obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový stav.

Žalovaná v rade 3 uviedla, že Slovenskej sporiteľni, a.s. nič neplatila, neboli jej doručené žiadne písomnosti.

Zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0283998228 zo dňa 18. 3. 2005 vyplýva poskytnutie úveru žalovaným v rade 1 a v rade 2 právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) vo výške 300 000 Sk/eur s úrokovou sadzbou 11,10 % ročne, s dohodnutou výškou splátky 4232 Sk/140,48 eur, poplatkom za vedenie účtu 50 Sk mesačne, poplatkom za poskytnutie úveru 6000 Sk, prvou splátkou 20. 4. 2005, konečnou splatnosťou úveru 20. 3. 2015, s odkazom zmluvy na Všeobecné obchodné podmienky veriteľa, ktoré sú súčasťou zmluvy.

Dohodou o ručení zo dňa 18. 3. 2005 sa žalovaná v rade 3 Slovenskej sporiteľni, a.s. zaviazala, že uspokojí pohľadávky veriteľa v zmysle úverovej zmluvy č. 0283998228.

Výzvou zo dňa 15. 10. 2012 vyzval žalobca žalovaného v rade 1 na zaplatenie pohľadávky vo výške 12 154,46 eur do 30. 10. 2012 a zároveň vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 15. 10. 2012.

Listom zo dňa 15. 10. 2012 oznámil veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovanému v rade 1 postúpenie pohľadávky na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 9. 2012.

Zmluvou zo dňa 27. 9. 2012 Slovenská sporiteľňa, a.s. v spojení s prílohou č. 1 postúpil na žalobcu pohľadávku voči žalovaným v zmysle úverovej zmluvy č. 0283998228 zo dňa 18. 3. 2005 vo výške 11 962,49 eur (istina do splatnosti 9727,16 eur, 2190,48 istina po splatnosti, 1378,82 eur úroky celkom, 799,23 eur, 12,43 eur, 44,85 eur), dátum poslednej úhrady 2. 7. 2009, počet dní omeškania 1152.

Podľa ustanovenia § 153 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Podľa ustanovenia § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému, ods. 2 s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa ustanovenia § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi, ods. 2 ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže

postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa ustanovenia § 41 Občianskeho zákonníka, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

V prvom rade sa súd zaoberal aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu, ktorou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu, cedenta) vstúpi nový veriteľ (postupník, cesionár) na základe zmluvy uzavretej medzi nimi. Postúpením pohľadávky teda dochádza k zmene v osobe veriteľa tak, že novým veriteľom sa stane postupník a nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Pri postúpení pohľadávky nie je účelom zmena obsahu postúpenej pohľadávky, ale zmena v osobe veriteľa. Postúpením pohľadávky sa dlžníkovo postavenie nemení, najmä sa nemôže zhoršiť jeho právne postavenie.

Žalobca - nebankový subjekt uzavrel dňa 27. 9. 2012 Zmluvu o postúpení pohľadávok s právnym predchodcom - bankou. V zmysle § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 z. z. o bankách môže banka, teda postupca, postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi, teda žalovanému, ak je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj napriek písomnej výzve banky. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia môže byť predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky na tretiu osobu len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sa stali splatnými.

Napriek márnemu poučeniu podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku žalobca nepreukázal, že banka vyhotovila a doručila výzvy žalovaným na zaplatenie dlžných splátok splatných do postúpenia pohľadávky. Zmluva o postúpení pohľadávok bola uzatvorená dňa 27. 9. 2012, teda pred splatnosťou poslednej splátky úveru 20. 3. 2015. Pričom banka mohla postúpiť len splatné splátky. Pričom predmetom konania podľa návrhu žalobcu sú splátky splatné od 20. 10. 2010 do 20. 3. 2015 t. j. splátky od 20. 10. 2010 do 20. 9. 2012 (v počte 24 x 140,48 eur spolu 3371,52 eur) boli splatné pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 27. 9. 2012; splátky od 20. 10. 2012 do 20. 3. 2015 (v počte 30 x 140,48 eur spolu 4214,40 eur) sa stali splatnými až po uzavretí zmluvy o postúpení zo dňa 27. 9. 2012. Takéto postúpenie pohľadávky v časti požadovanej sumy 4214,40 eur je tak neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorou je existencia písomnej výzvy banky klientovi na plnenie peňažného záväzku, s ktorou je klient v nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Keď výzva právneho predchodcu žalobcu zo dňa 19. 6. 2009 tieto podmienky nespĺňa, že žalobca nepreukázal nielenže jej doručenie žalovaným, ale ani jej odoslanie žalovaným, pričom táto výzva sa týka omeškania žalovaných s úhradou sumy 452,02 eur k 31. 5. 2009, pričom právny predchodca žalobcu mimoriadnu splatnosť pred postúpením pohľadávky nevyhlásil.

Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že návrh je potrebné zamietnuť pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v časti sumy 4214,40 eur. Vecná legitimácia predstavuje hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Účastník konania, ktorý je nositeľom subjektívneho práva z hmotnoprávneho vzťahu, má aktívnu legitimáciu. Vecná legitimácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd návrhu vyhovie len vtedy, ak žalobca preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od žalovaného

uplatnené v konaní. Ak sa to v konaní nedokáže, súd návrh zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom aktívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorý ale v konaní nevystupuje ako žalobca. O takýto prípad išlo aj v prejednávanej veci, keď súd dospel k záveru, že postúpenie pohľadávky uplatnenej návrhom vo vyššie uvedenej časti žalovanej sumy bolo neplatné. Práve nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu mal vecný dopad na výsledok sporu v podobe vydania meritórneho rozhodnutia, ktorým súd návrh v časti sumy 4214,40 eur voči žalovaným zamietol.

Právny vzťah medzi žalovanými a žalobcom sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) aj napriek tomu, že žalobca uviedol v návrhu, že zmluva obsahuje všetky znaky a náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka.

Podľa čl. 7.6. písm. a) Všeobecných obchodných podmienok ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednanja zo strany klienta alebo ak je klient v omeškaní so plácaním jednej splátky alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru t. j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere a klient je povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti.

Podľa ustanovenia § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa ustanovenia § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplátne zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, ods. 2 dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, ods. 3 spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"), ods. 2 ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

Podľa ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie, ods. 2 v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa ustanovenia § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa ustanovenia § 502, ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa ustanovenia § 503, ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

Podľa ustanovenia § 504 Obchodného zákonníka dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

Podľa ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa ustanovenia § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme, b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.,

Podľa ustanovenia § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme, b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie úšľých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť, b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby, d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom, e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, f) meno a adresu spotrebiteľa, g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy, pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu.

Predovšetkým je potrebné uzavrieť, že podľa znenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v období od 1.4.2004 do 31.12.2007, teda v čase uzavretia úverovej zmluvy právnym predchodcom žalobcu so žalovaným, zmluva o úvere, ktorá je upravená v Obchodnom zákonníku, pod definíciou spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 Občianskeho zákonníka nespádala. Je ale nesporné, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 23a zákona č. 634/1992 Zb. v znení platnom v čase jej uzavretia, keďže ide o zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka a jej charakteristickým znakom je, že sa uzatvárala vo viacerých prípadoch a je z nej zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil. Zmluva uzavretá medzi jej účastníkmi je teda v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky spotrebiteľskou zmluvou. Keďže z § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je možné vyvodíť, že 5. hlava Občianskeho zákonníka sa vzťahuje len a výlučne na tie spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 52 ods. 1, súd je toho názoru, že všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka je nevyhnutné aplikovať i na spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v ustanovení § 23a Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 634/1992 Zb.

Keďže právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa a.s.) bola osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, pri uzatvorení predmetnej zmluvy vystupoval v pozícii dodávateľa v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a je i veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom na to, že žalovaní pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, je potrebné ju v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v uvedenom znení považovať ich za spotrebiteľov a zároveň sú spotrebiteľia i v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. Vzhľadom na to, že predmetnou zmluvou o úvere sa zaviazal poskytnúť veriteľ ako dodávateľ žalovaným ako spotrebiteľom dočasne peňažné prostriedky vo forme úveru a žalovaní ako spotrebiteľia sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť spolu s odmenou, zmluva uzavretá medzi nimi spĺňa základné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z., keď zároveň nebolo preukázané, že by uzavretá zmluva bola niektorou zo zmlúv vymenovaných v § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., nie je tak vylúčená spod jurisdikcie tohto zákona.

Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy o úvere ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. A to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch.

S ohľadom na obsah zmluvy o úvere zo dňa 18. 3. 2005 v spojení s platobnou históriou mal súd preukázané, že žalovaným v rade 1 a v rade 2 bol poskytnutý právnym predchodcom žalobcu úver vo výške 300 000 Sk/9958,18 eur, s dohodnutou úrokovou sadzbou 11,10 % ročne, poplatkom za vedenie účtu 50 Sk mesačne, poplatkom za poskytnutie úveru 6000 Sk, výškou splátky 4232 Sk/140,48 eur, prvou splátkou 20. 4. 2005, konečnou splatnosťou úveru 20. 3. 2015. Žalovaní mali teda povinnosť uhrádzať splátky do 20. 3. 2015 pri dodržaní splátkového kalendára. Žalovaní vykonali úhrady v zmysle vyjadrenia žalobcu, naposledy dňa 2. 7. 2009 t. j. celkom uhradili sumu 7426,24 eur. Pričom Slovenská sporiteľňa, a.s. nevyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca síce vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 15. 10. 2012, hoci v zmysle zákona mohol vyhlásiť mimoriadnu iba jeho právny predchodca.

Podľa ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Podľa ustanovenia § 122 ods. 1 Občianskeho zákonníka lehota určená podľa dní začína sa dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. Polovicou mesiaca sa rozumie pätnásť dní, ods. 2 koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, prípadne koniec lehoty na jeho posledný deň, ods. 3 ak posledný deň lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva.

Podľa ustanovenia § 5b Zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1.5.2014 orgán rozhodujúci o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Premlčanie je definované ako uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, aby sa právo vykonalo. Použitím námietky premlčania má za následok zánik súdnej vymáhateľnosti práva v dôsledku čoho nemožno premlčané právo oprávnenému priznať. Vznesením námietky premlčania zaniká nárok, t.j. vynutiteľnosť prostredníctvom súdu, ale subjektívne právo trvá naďalej, jeho uplatniteľnosť je obmedzená len na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Občiansky zákonník rozlišuje všeobecnú premlčaciu dobu a ostatné premlčacie doby. Všeobecná premlčacia doba má substidiárny charakter a použije sa tam, kde pre konkrétne právo nie je Občianskym zákonníkom ustanovená osobitná premlčacia doba. Keďže žalobcom uplatnený nárok je národom zo spotrebiteľskej zmluvy, bol súd v zmysle ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa povinný prihliadnuť na premlčanie ex offo bez toho, aby sa žalovaná premlčania dovoľávala v zmysle Občianskeho zákonníka, keďže ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa je špeciálnym ustanovením k ustanoveniu § 100 ods.1 Občianskeho zákonníka a je ho nutné aplikovať prednostne v prípade nároku uplatneného zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorým je aj nárok uplatnený v tomto konaní. Ustanovenie § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa bolo zavedené Zákomom č.102/2014 Z.z. s účinnosťou od 1.5.2014. Vo vzťahu k nemu neboli prijaté žiadne prechodné ustanovenia. Uvedené ustanovenie je ustanovenie procesným, keď orgánu rozhodujúcemu o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy ukladá povinnosť prihliadať na premlčanie aj bez námietky premlčania vznesenej spotrebiteľom. Vzhľadom na procesný charakter tohto ustanovenia a absentujúce prechodné ustanovenie bol konajúci súd povinný aplikovať toto ustanovenie a prihliadať na premlčanie ex offo. Súd mal preukázané, že podľa obsahu zmluvy o úvere mal byť úver splatený do 20. 3. 2015, keď v konaní nebola preukázané vyhlásenie mimoriadnej splatnosti Slovenskou sporiteľnou, a.s.

Podľa vyššie citovaného článku Zmluvy č. 7 bod 7.6.1 VOP teda nastali podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, t. j. požadovať splatenie pohľadávky z predmetnej zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti. Právny predchodca bol teda oprávnený vykonať svoje právo a zosplatiť úver. Potom deň, kedy bol právny predchodca žalobcu oprávnený zosplatiť celý dlh, možno považovať za deň, v zmysle ktorého sa právo mohlo vykonať prvýkrát v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, teda za deň, kedy začala plynúť premlčacia doba. Za uvedeného stavu, keď splátky boli splatné k 20. dňu v mesiaci a z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaní boli

v sústavnom omeškaní od 20. 7. 2009, keď poslednýkrát bola zaplatená suma 445,02 eur dňa 2. 7. 2009 a teda právny predchodca žalobcu bol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, t. j. uplynutím 90 dní od 20. 7. 2009 a to ku dňu 17. 10. 2009. Žalobca podal návrh dňa 24. 9. 2014, t. j. po uplynutí všeobecnej trojročnej premičacej doby, ktorá mu uplynula dňa 17. 10. 2012. Skutočnosť, že právny predchodca žalobcu bol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru z dôvodu omeškania žalovaných so splácaním dlhu, potvrdzuje súdu aj Príloha č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok v zmysle ktorej vyplýva počet dní omeškania 1152, čo korešponduje s počtom dní odkedy bol právny predchodca oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru dňa 17. 10. 2009 ku dňu uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 9. 2012 súd zistil počet dní omeškania 1075 dní. Nakoľko má súd za to, že už právny predchodca mal právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru k 17. 10. 2009, súd považoval návrh aj z tohto dôvodu v celom rozsahu za nedôvodný, keď už z vyššie uvedeného dôvodu návrh považoval za nedôvodný vo výške 4214,40 eur.

Súd ďalej poznamenáva, že Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom. Právna úprava spotrebiteľských úverov daná zákonom č. 258/2001 Z. z. je špeciálnou úpravou zmluvy o úvere podľa § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka. Z Obchodného zákonníka, ust. § 502 a 503 vyplýva, že dlžník je povinný na základe zmluvy o úvere platiť úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov až do doby určenej zmluvou ako lehota splatnosti úveru. Veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Z uvedeného dôvodu, by preto žalobca ako veriteľ právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru iba do zániku zmluvy a to vyhlásením mimoriadnej splatnosti, kedy sa stal splatný celý dlh. Po ukončení úverovej zmluvy t. j. od 17. 10. 2009 by mal právo len na úrok z omeškania. Avšak uvedené by platilo v prípade, ak by súd nepovažoval návrh za nedôvodný už z vyššie uvedených dôvodov.

Napriek tomu, že súd považuje návrh za nedôvodný z dôvodov vyššie uvedených, podrobil predmetnú zmluvu o úvere kontrole, či obsahuje všetky zákonné náležitosti v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. a zistil, že neobsahuje zákonnú náležitosť podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g) citovaného zákona a to ročnú percentuálnu mieru nákladov, čo spôsobuje, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaní čerpali úver vo výške 294 000 Sk/9759,01 eur (300 000 Sk - 6000 Sk poplatok) a celkom zaplatili právnenmu predchodcovi sumu 7426,24 eur, preto sa žalobca mohol domáhať zaplatenia sumy 2332,77 eur, za predpokladu, že by súd nepovažoval návrh v celom rozsahu za premičaný.

Podľa ustanovenia § 303 Obchodného zákonníka kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplnil určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom.

Podľa ustanovenia § 304 ods. 1 Obchodného zákonníka ručením možno zabezpečiť len platný záväzok dlžníka alebo jeho časť. Vzniku ručenia však nebráni, ak záväzok dlžníka je neplatný len pre nedostatok spôsobilosti dlžníka brať na seba záväzky, o ktorom ručiteľ v čase svojho vyhlásenia o ručení vedel, ods. 2 ručením možno zabezpečiť aj záväzok, ktorý vznikne v budúcnosti alebo ktorého vznik závisí od splnenia podmienky.

Podľa ustanovenia § 305 Obchodného zákonníka veriteľ je povinný bez zbytočného odkladu oznámiť ručiteľovi na požiadanie výšku svojej zabezpečenej pohľadávky.

Podľa ustanovenia § 306 Obchodného zákonníka veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nesplnil svoj záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Toto vyzvanie nie je potrebné, ak ho veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nesplní, najmä pri vyhlásení konkurzu, ods. 2 ručiteľ môže voči veriteľovi uplatniť všetky námietky, na ktorých uplatnenie je oprávnený dlžník, a použiť na započítanie pohľadávky dlžníka voči veriteľovi, ak na započítanie by bol oprávnený dlžník, keby veriteľ vymáhal svoju pohľadávku voči nemu. Ručiteľ môže použiť na započítanie aj svoje pohľadávky voči veriteľovi, ods. 3 ak ručiteľ uplatní voči veriteľovi neúspešné námietky, ktoré mu oznámil dlžník, je dlžník povinný nahradiť ručiteľovi náklady, ktoré mu tým vznikli.

Podľa ustanovenia § 546 Občianskeho zákonníka dohodou účastníkov možno zabezpečiť pohľadávku ručením. Ručenie vzniká písomným vyhlásením, ktorým ručiteľ berie na seba voči veriteľovi povinnosť, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí dlžník.

Podľa ustanovenia § 547 Občianskeho zákonníka veriteľ je povinný kedykoľvek a bez zbytočného odkladu oznámiť ručiteľovi na požiadanie výšku svojej pohľadávky.

Podľa ustanovenia § 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka ručiteľ je povinný dlh splniť, ak ho nespľnil dlžník, hoci ho na to veriteľ písomne vyzval, ods. 2 ručiteľ môže proti veriteľovi uplatniť všetky námietky, ktoré by mal proti veriteľovi dlžník, ods. 3 uznanie dlhu dlžníkom je účinné voči ručiteľovi, len keď s ním vysloví súhlas.

Žalobca sa voči žalovanej v rade 3 domáha zaplatenia žalovanej sumy spoločne so žalovanými v rade 1 a v rade 2. Charakteristickým znakom ručenia je, že ručiteľovi povinnosť vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti je akcesorickej povahy. Ručením možno zabezpečiť len takú pohľadávku, ktorá v čase uzavretie ručiteľského záväzku už existuje. Ručiteľ je rovnako zaviazaný ako dlžník. Ručiteľský záväzok zaniká zánikom hlavného záväzku, t. j. nezávisle od vôle ručiteľa, a tiež v dôsledku právneho úkonu ručiteľa najmä splnením záväzku ručiteľa, ak uplatnenie námietok dlžníka spôsobí zánik hlavného záväzku, uplynutím doby a podobne. Ako už bolo vyššie uvedené súd nepovažoval návrh voči žalovaným v rade 1 a v rade 2 za dôvodný a nakoľko ručiteľský záväzok žalovane v rade 3 je záväzkom akcesorickej povahy zamietol súd návrh v celom rozsahu aj voči žalovanej v rade 3.

Podľa ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

Podľa ustanovenia § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nespľní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Vzhľadom na to, že súd zamietol návrh v časti žalovanej sumy, zamietol súd aj návrh v časti požadovaného úroku z omeškania, preto neposudzoval z dôvodu hospodárnosti ani dôvodnosť výšky úroku z omeškania ani deň vzniku z omeškania.

Na základe uvedeného a v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Súd vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním vypočítaním účastníkov konania, listinnými dokladmi založenými v spise, pričom prihliadol na ďalší obsah spisového materiálu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Žalobca bol vo svojom návrhu povinný v zmysle ust. § 79 ods. 1 O.s.p. pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy, ktorých sa dovoľáva a ďalej prispieť k dosiahnutiu účelu konania pravdivým a úplným opísaním potrebných skutočností a označením dôkazných prostriedkov v zmysle ust. § 101 ods. 1 O.s.p. Súd teda vec prejednal v intenciách tvrdení uvádzanými žalobcom a žalovanými. Vykonaným dokazovaním považoval skutkový stav za dostatočne preukázaný na rozhodnutie vo veci samej a zároveň existencia ďalších dôkazov v konaní nevyplývala najavo, a to ani z priebehu konania. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním považoval súd za dostatočné pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k meritu, a preto uzavrel, že nebolo potrebné nariaďovať výnimočné ďalšie dokazovanie nad rozsah dôkaznej aktivity účastníkov konania (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.). Súd zamietol návrh žalobcu na vykonanie dopytu na Slovenskú sporiteľňu, a.s., keď uvedený návrh považoval súd za nevhodný a nedôvodný s ohľadom na výsledky vykonaného dokazovania, keď uvedené by nemalo vplyv na zistené dôvody na zamietnutie návrhu. Zároveň z rozhodovacej praxe je súdu známe, že Slovenská sporiteľňa, a.s. nedisponuje pri úveroch uzavretých pred viac ako desiatimi rokmi písomnosťami preukazujúcimi odoslanie a doručenie písomností dlžníkom z úverov a tiež žalobca, ktorý podal návrh vo veci dňa 24. 9. 2014 bol povinný predložiť všetky písomnosti na preukázanie svojho nároku už pri podaní tohto návrhu.

Podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď žalovaní boli v konaní celkom úspešní, avšak náhradu trov konania si neuplatnili, preto im súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trnave.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Ďalej musí byť v odvolaní uvedené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z.; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.